Η πορεία

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 10.03.2023

– Επήγες κι εσύ;
– Όχι. Στο καφενείο ήμουνε. Επέρασε από μπροστά μου. Έμεινα με το στόμ’ ανοιχτό. Πολύς κόσμος. Περσσότερος κι από τη πορεία του ΕΑΜ το ’45.
– Και δεν ασκώθηκες;
– Όχι. Έμειν’ αποσβολωμένος. Εκοίταα. Νιάτα, γέροι, μεσήλικες, ΟΛΟΙ!
– Εφωνάζανε;
– Ναι.
– Και τι ελέανε;
– Δε τα συγκράτησα. Την αγανάχτησή τους εφωνάζανε. Φωνή Λαού, Οργή θεού. Εσυγκλονίστηκα. Τι χαλεύει αυτό το πλήθος; Αυτό το αδιαμαρτύρητο στα τόσα και στα τόσα;
– Είχαμε και 57 νεκρούς.
– Όλοι νεκροί ειμάστενε. Από κείνη τη μέρα όλοι νεκροί ειμάστενε. Με το μπαμπάκι στο στόμα. Με το δάκρυτο στο μάγουλο. Ήπρεπε νάβλεπες το κόσμο. Μιτσά του σκογειού, μανάδες με καροτσάκια, γέροι με μπαουλίνια.
– Είδες γνωστούς;
– Πολλούς. Με χαιρετάγανε και τσου χαιρέταγα.
– Και δεν ασκώθηκες;
– Όχι, δεν ασκώθηκα. Ακόμα κι όταν τα μιτσά εφωνάζανε που τα δολοφονούνε. Μόνο εκοίταα. Το μύρμηρο τση αγανάχτησης. Με το κεφάλι κάτου. Δε μπόρουνα να το σηκώσω.
– Και;
– Τι και; Επερνούσανε και δεν εσώνανε. Είπα αμάν να σώσουνε. Στο τέλος ήτανε κάτι μιτσά πολύ αγαναχτισμένα. Εφωνάζανε το αίμα στάζει εκδίκηση ζητάει. Τι να τσου πεις;
– Και πόσοι ήτανε;
– Δε σούπα; Πιγιότεροι κι από τη πορεία του ΕΑΜ το ’45.
– Δεν είχα γεννηθεί.
– Ούτε κι εγώ, αλλά ξέρω.

— Ξεράδια και παλούκια.
— Εσύ που ήσουνε;
— Εγώ; δε κατεβαίνω από πρωΐ. Το ξέρεις, δε το ξέρεις;